

P. EMŐDI Etelka – INTROSPEKCIÓ

Egy világjárvány miatti bezártság, a szabadságunktól való megfosztottság, az egyedüllét szokatlansága egyeseket magányossá, búskomorrá, másokat agresszívvé vagy szorongóvá, deviánssá tett és tesz, ám akadnak közöttünk olyanok is, akik alkotói szabadsággá formálják a négy fal között töltött időt, amely alkalmat ad az önvizsgálatra, a lélek belső hangjainak, formáinak, színeinek kifejezésére. Ez utóbbiak közé sorolódik P. EMŐDI ETELKA, nagyváradi születésű, ez idő tájt Budapesten élő és alkotó keramikus-képzőművész, aki a koronavírus járvány rettegett három évében lélekhangjait, színvibrációit vetette papírra, akkora örömmel, s oly nagy szabadsággal, hogy azok szemlélőjük lelkében is valódi örömtöltetté válnak. Utat nyitnak lélektől, lélekig...

A nagyváradi művészvilágból immár 30 éve abszontáló képzőművész, aki a kerámiaégető kemencében életre kelő groteszk figurái, az antikvitást idéző agyag amulettjei és középkori feszületei, a mindenkori hatalom által dróton rángatott emberről mesélő kisplasztikai mellől régente is előszeretettel az erdélyi tájat és lakóit megjelenítő festészet és a grafika útjára révedt, megvillantva rajztudását és kifinomult színérzékét, most legújabb arcát, absztrakcióit tárja elénk. Legfőbb partnere ebben az ecset, a tempera és a tus. Rajzos múltja és keramikusi tervező énje tudatosan rendezzi műalkotássá érzeteit, folytonos introspekciójának szín pompás rezdüléseit, alkotójuk százféle lelkiállapotát.

P. EMŐDI ETELKA ahhoz a szerencsés művészgenerációhoz tartozik, akinek a legnagyobbaktól volt alkalma tanulni: Nagyváradon Tompa Mihály festőművész irányításával bontogatta szárnyait, 1959-től Tasso Marchini szerelme, a különösen finom szín és formavilággal bíró festőművész, Letiția Muntean és Márkos András grafikus-festőművész tanítványa a kolozsvári képzőművészeti középiskolában, majd 1964-től Balaskó Nándor és Mircea Spătaru a mentorai a Ion Andreescu Főiskola kerámia szakán. Egyedi forma és színvilága ebből a tele batyuból táplálkozik, fejlődik, formálódik, megtanította hűnek lenni gyökereihez egy olyan világban, amely a szülőföldön maradását ellehetetlenítette: 1990-től Magyarországon tanít, dolgozik és rendszeresen kiállít, tagja az

Egyetemes Magyar Képzőművészeti Egyesületnek.

A művész új sorozata az élet nehézségein, betegségeken, bánatokon és örökökön át vezető belső vívódás eredménye, amelyet csak elmélyült lélek képes aranytartalékká konvertálni egy felszabadító, boldog alkotói folyamat katarziséban. Rendhagyó módon, képei nem kaptak címet, hogy mindenki, saját jelentéstartalommal töltsse fel a bennük feszülő mondanivalót. A felfedezés interaktív kalandjára hívjuk ezért önöket, nyitott szívvel és lélekkel elkezdni egy saját introspekciót!